

Slovo starosty

Je měsíc září, devátý měsíc gregoriánského kalendáře. Mnoho evropských jazyků převzalo latinský název September, ale houževnatá čeština si zachovala krásné české pojmenování tohoto měsíce. V měsíci září prý slunce jenom září, je čas polní sklizně, vinobraní a česání chmele. Jedna kapitola koloběhu v přírodě se uzavírá a jiná začíná. Září je i měsícem patrona české země svatého Václava.

Pro libčickou radnici není září časem sklizně, ale naopak časem plného pracovního nasazení. Neúnavně pokračujeme v rekonstrukcích místních komunikací. V srpnu byla dokončena ulice Tržní a napojena na již dříve opravené komunikace Palackého a Nerudovu. Probíhá oprava povrchu ulice Holubická. V září bude spuštěna oprava náměstí Svobody v prostoru před Sokolovnou. V současné době probíhá výstavba chodníku a komunikace spojující ulici Pod Hájem a Ke Studánkám kolem domu Prášilových a Kumžákových. Akce kanalizace v ulici Ke Křižovatce se nyní projednává u příslušných orgánů státní správy. V září zahájíme výstavbu kanalizace v ulici Pod Strání v Letkách. Další ulice k rekonstrukci připravujeme.

2. září proběhne jednání investiční komise a ve středu 18. září proběhne jednání zastupitelstva města. Je naší snahou zahájit rekonstrukci ulic Hašlerova a Ke Studánkám II ještě v letošním roce. Dále předložíme návrh na opravu parkovacích ploch a chodníků na Staré Sahaře. Jsou pro to pádné důvody. Zmíněné ulice již nelze nadále provozovat v jejich současném neuspokojivém stavu. Na jejich rekonstrukci máme finance i platnou stavební dokumentaci. Jediné, co zbývá, je, aby všichni zastupitelé zvedli 18. září ruku pro realizaci dobré věci a umožnili tak občanům důstojný a bezpečný přístup ke svým domovům.

Na tomto zastupitelstvu rovněž navrhujeme zahájení rekonstrukce budovy koupaliště. Stejně jako v předchozím případě máme na rekonstrukci v areálu koupaliště finance i stavební

dokumentaci. Stejně tak jako v případě předchozím je nutné, aby zastupitelé zvedli ruku a bez ohledu na své politické přesvědčení odsouhlasili rozumnou věc, kterou chceme udělat - vrátit městu koupaliště a sportovně kulturní centrum, o které jsme v této sezóně vlivem nešťastné náhody přišli. Věřím, že program zářijového zastupitelstva je natolik zajímavý, že se občané přijdou podívat, jak se plní jejich důvěra daná zastupitelům ve volbách.

V září ožijí naše školy. Základní a mateřská škola vstoupí do nového školního roku pod vedením osvědčených ředitelů vzešlých z řádného konkurzu, základní umělecká škola pod vedením pověřeného ředitele, zkušeného pedagoga Vladimíra Klimenta. Vše nasvědčuje tomu, že situace v ZUŠ se po odchodu bývalého ředitele stabilizovala.

Dovoluji si popřát ředitelům našich škol, dětem i jejich rodičům úspěšný začátek školního roku a nám všem hezké babí léto.

Ing. Pavel Bartoš, MBA

Tržní ulice opravdu prokoukla.

Foto: Pavel Bartoš

Měsíčník Libčické noviny vydává MěÚ, nám. Svobody 90, 252 66 Libčice nad Vltavou, www.libcice.cz, podatelna@libcice.cz, IČ: 00241407.

Šéfredaktorka: Hannah Bartíková (hannah.bartikova@hbart.cz). Redakční rada: Evelýna Čížková, Bc. Jiří Sochor, Ing. Vladimír Urbánek.

Za jazykovou správnost zodpovídá: Mgr. Ludmila Zajícová. Grafické zpracování: Ondřej Pellar - Studio Klika. Tisk: Tiskárna Libertas a. s. Praha. Redakce si vyhrazuje právo texty redakčně upravovat, popřípadě krátit. Uveřejněné příspěvky nemusí nutně vyjadřovat názory redakční rady a za jejich obsahovou správnost zodpovídají podepsaní autoři. Náklad 1400 ks, zdarma, roznáška prostřednictvím České pošty do všech libčických domácností. Uzávěrka pro příjem příspěvků vždy k 15. dni v měsíci.

MALINA V ZÁŘÍ ZÁŘÍ

Prázdniny skončily nejen dětem, ale i nám – lidem z Maliny. Už se těšíme, co nového nám další školní rok přinese, a těšíme se nejen na známé tváře, ale třeba i na nové rodiče či prarodiče, kteří se k našim aktivitám připojí. Ano, uvítáme tatínky, babičky, dědečky. I když v názvu máme „mateřské centrum“, jsme otevřeni všem, kteří chtějí hodnotně trávit čas s dětmi.

A co nového na vás čeká? V první řadě další pravidelné aktivity. Začneme koncem září, začátkem října. A s čím? Naši nabídku jsme se snažili rozšířit. Takže vedle tradičního středečního zpívání s Káčou Judovou a cvičení v sokolovně pro chodící předškolkové děti s Katkou Marešovou chystáme i novinky. Například výtvarný kroužek pro nejmenší s doprovodem či setkávání u říkanek a písniček pro ty úplně nejmenší (cca od 6 měsíců do 1 roku). Rozšiřujeme i nabídku trávení volného času pro „školkové“ děti. A to o výtvarný kroužek a setkávání předškolních dětí od 4 let „Co dělají rádi velcí kamarádi“. Zde budou děti společně objevovat svět písničkami, říkankami, hrami, ale i kreslením, divadlem atd.

Úplnou novinkou jsou aktivity pro dospělé! Zatím nabízíme možnost výuky španělštiny, francouzštiny a italštiny. A to jak během dne za přítomnosti dětí, které si budou hrát v herně, nebo večer po práci, bez dětí. Obě varianty jsou zatím otevřené. Několik lidí projevilo zájem i o kurzy jógy. Pokud by se ozvali další, pokusíme se zajistit i tu. A jak to tedy bude vypadat? Na naší stránce www.mcmalina.cz najdete nezávazný on-line formulář s naší nabídkou. U některých aktivit už je jasný čas, někde se zatím jedná o průzkum zájmu a zjišťování, zda vůbec máme kroužek letos otevřít. Prosím všechny zájemce o některou z aktivit, aby formulář vyplnili a nezapomněli ho odeslat tlačítkem na konci. Kroužky otevřeme podle vašeho zájmu. Případně můžete navrhnout další aktivity, které byste v Libčicích uvítali. Práce nás tedy čeká dost. V září chystáme hned dvě akce. V sobotu 7. září připravujeme pro děti Olympiádu, abychom jim zpříjemnili ten první školní týden. V pondělí 16. září proběhne tradiční Bazárek podzimního a zimního dětského zboží. Budeme také rádi, když na Bazárek přinesete hračky po vašich dětech a věnujete je do Malinové herny, kterou právě vybavujeme. Prosíme ale jen takové hračky, které jsou funkční, neznečištěné a bezpečné. Za dary předem děkujeme! Více informací o Malině a chystaných akcích dostanete nejen na stránkách www.mcmalina.cz, ale také osobně během Olympiády, kde vám bude někdo k dispozici pro vaše dotazy a nápady.

Těšíme se na vás!

Julie Menšík Čáková

BAZÁREK
podzimního a zimního oblečení, hraček, kočárků, sportovních potřeb...

Pondělí 16.9. 2013 v Kulturním domě
od 10:00 - 12:00 a od 16:00 - 18:00.

Prodej bude probíhat především formou samostatného prodeje. Kdo nemá možnost prodávat sám, může více přivítat již v neděli v 18:00 na místo, budeme je prodávat za vás.

www.mcmalina.cz
mcmalina@seznam.cz

SDH LIBČICE II – LETKY

Vás srdečně zve na
XX. ročník

Memoriálu Josefa Pospíšila

Strážník se koná 14. září 2013 u přílezu pod nádražím.
Zápis družstev od 9:30, začátek od 10 hod.

sdhletky@volny.cz <http://www.volny.cz/sdhletky/>

Robert Čechovský
Stavěná věž

Nové knihy

Clarke, S.: Merde! Rok v Paříži, Plus 2007

Eichlerová, I.: Logopedické pohádky, portál 2012

Harden, B.: Útěk z tábora 14. Autentické svědectví z pracovních táborů v severní Koreji. Ikar 2013

Janáčková, J.: Návraty k české literatuře od K. J. Erbena po Ladislava Fukse, Akropolis

Joyce, J.: Portrét umělce v jinošských letech, Argo 2012

Kašpárek v rohlíku: Postřelená kniha, Argo 2013

Mayle, P.: Znovu Provence, Argo 2013

Míková, M.: Mrakodrapy, Argo 2012

Sak, R.: Miroslav Tyrš - Sokol, myslitel, výtvarný kritik, Vyšehrad 2012

Seifert, J.: Jaro sbohem, Akropolis 2012

Smith, T. R.: Agent 6, navazuje na Dítě 44, KK 2013

Klobouk na pařezu

Z výtěžku prodeje Klobouku na pařezu jsme tentokrát koupili knihy dvě. Pro starší děti knihu Tobiáš Lolness od pana Fombelle. O tvorečkovi, který se vám vejde do dlaně, a přesto zažívá dobrodružství veliká jako strom. A pro maminky knihu autorky Naomi Aldortové Vychováváme děti a rosteme s nimi.

Šárka Sekerová

Klub seniorů

4.9. Zita Kabátová-Můj recept na dlouhověkost
Připraví B. Venclíčková

11.9. Společenské hry

18.9. Posezení u kávy a čaje

25.9. Odpoledne s písničkou

Termíny svozu BIO popelnic v roce 2013

svoz		9. 9. 2013	37. týden
		23. 9. 2013	39. týden

a dále každý lichý týden v pondělí

Poslední svoz	18. 11. 2013	47. týden
---------------	--------------	-----------

TERMÍNY UMÍSTĚNÍ KONTEJNERŮ

do konce roku 2013

NEDĚLE

září	29. 9.
říjen	27. 10.
prosinec	1. 12.
prosinec	29. 12.

Kontejnery budou umístěny v uvedených termínech na těchto místech:

Libčice n/Vlt. - křižovatka ulic Nerudova, Palackého, Na Radosti a Tržní

Libčice n/Vlt. - Kralupská

Letky - Letecké nám.

Chýnov - ul. Ke Studánkám

Chýnov - Sídliště Pod Saharou k čp. 705 (vedle dětského hřiště)

KULTURÁK

Vážení čtenáři libčických novin, vážení občané města Libčice nad Vltavou, je tomu již víc než devět let, kdy jsme jako spousta jiných občanů Libčic vnímali neochotu většiny tehdejšího zastupitelstva města odhlasovat koupi libčického kulturního domu, jako velkou chybu. Začali jsme tedy vážně uvažovat, že bychom tento objekt, symbolizující mnoho vzpomínek všech, kdo v Libčicích žili a vyrůstali, koupili sami. Naše úvahy utvrdila skutečnost, že o koupi kulturního domu a přilehlých pozemků měla enormní zájem náboženská společnost svědkové Jehovovi. A přestože si

v té době spousta lidí myslela, že se jedná pouze o jakéhosi strašáka, který má sloužit k tomu, aby přinutil zastupitele k odsouhlasení koupi KD městem, byla to pravda.

Po dlouhých měsících jednání jsme se s tehdejšími majiteli dohodli i přesto, že zájemců o koupi bylo víc a nabízeli výhodnější podmínky. Při jejich rozhodování sehrála podstatnou roli skutečnost, že naším záměrem bylo beze zbytku zachovat funkčnost KD pro všechny obyvatele Libčic, a s odstupem času jim za to patří náš dík. Náš záměr se nám dle našeho soudu podařilo realizovat. Znamenalo to pro nás ovšem zadlužit na desítky let sebe i naše rodiny a investovat všechny úspory, což si ne každý dokáže vůbec představit..

Bohužel v té době nikdo z nás netušil, že je před námi všudypřítomná hospodářská a ekonomická krize, která se, jak je bohužel známo, jako z prvních dotýká kultury a všeho, co je s ní spojené.

Celý proces koupě KD jsme od počátku vnímali jako jakýsi „supl“ města a věřili jsme v aktivní spolupráci, která by po mnoha letech mohla dát příležitost tomu, aby vzniklo opravdové kulturní centrum města. Byly tomu nastaveny všechny podmínky, včetně naší maximální ochoty spolupracovat. Nenajdete v Libčicích nikoho ze sportovních spolků, zájmových sdružení, či skupin obyvatel, které bychom někdy odmítli. Náš přístup v poskytování prostor v KD a naše součinnost vždy daleko přesahovala rámcové smluvní podmínky, které máme s městem uzavřené.

Přirovnávat kulturní dům k soukromé firmě a požadovat na jeho chodu fungování procesy tržní ekonomiky, jak někteří jedinci tvrdí, je zcela mimo realitu..

Po osmi letech provozování KD jsme se dostali, a nestydíme se to pojmenovat, do situace, kdy bychom jeho prodej městu uvítali. Faktorů, které nás k tomu vedou, je více. Asi budou stačit ty nejpodstatnější, jako jsou neustále se zdražující energie, malý zájem lidí o téměř všechny kulturní akce, boj s konkurencí o hrstku těch, kteří zájem o kulturu ještě mají, a v neposlední řadě bezohlednost, vandalství a závist.

Až budou zastupitelé o koupi jednat, budeme jejich rozhodnutí vnímat jako vyjádření k tomu, jestli mít, nebo nemít funkční kulturní zařízení v našem městě..

V předchozích letech jsme opravdu konkrétní nabídky na prodej KD měli, ale nebyli jsme přesvědčeni, že by původní myšlenka, které jsme se nechtěli zpronevěřit, zůstala zachována. Vždy jsme si byli jisti, že jediným přijatelným partnerem pro prodej KD je pro nás město, protože to bude vždy garantem toho, že kulturní dům zůstane kulturním domem.

Způsobů, jak využít KD a jaké činnosti zde provozovat, je určitě mnoho, my jsme ovšem v situaci, kdy z výše popsaných důvodů nemáme prostředky na jeho rozvoj a realizaci nápadů, které bychom měli. Bohužel jako soukromé osoby v této oblasti máme naprosto mizivou šanci dosáhnout na některé z dotací ze strukturálních fondů EU. Stojíme tedy na křižovatce, kdy máme před sebou tři možné cesty. Tou první je vyjednání oboustranně přijatelných podmínek

dohody se zastupitelstvem města ke koupi KD, která by prošla schválením. Za předpokladu, že zastupitelé nebudou mít o koupi KD zájem, musíme se vydat druhou cestou, kterou je aktivní hledání jiného zájemce, u kterého by mohlo vzniknout riziko, že areál využije k jiným účelům. Tou třetí je, že se s provozem KD budeme nadále prát, věnovat tomu veškerý svůj volný čas a prostředky jako dosud a doufat, že se něco někdy zlepší.

Dovolíme si trochu nakousnout

citlivé téma, což je cena této nemovitosti. Dokážete-li se oprostít od všech fám a zaručených informací, které putují všemi libčickými informačními kanály, zkuste se prosím zamyslet nad následujícími řádky. Vy, kteří máte byt o cca 70 m², vlastněte hodnotu v řádu 1 až 3 milionů. Někteří z vás bydlí ve vlastním domě, jehož hodnotu si v Libčicích cení každý na min. 3 až 5 milionů korun. A to se bavíme o malém rodinném domku. Ti, kteří si hodlají postavit dům dle svých představ, musí počítat s tím, že za zasítovaný pozemek s příjezdovou komunikací zaplatí minimálně Kč 2 000/m². My se v našem případě bavíme o areálu, který má rozlohu 7 000 m², bavíme se o tom, že v rámci kulturního domu jsou 2 bytové jednotky, bavíme se o tom, že je zde dalších 1 500 m² užitné plochy. Před osmi lety, kdy jsme KD kupovali, byla odhadní cena 19 milionů korun. Jsme si proto naprosto jisti, že prodejní cena 14 milionů není nijak přehnaná a v reálných podmínkách odpovídá de facto pouze ceně pozemku.

Bohužel je nám naprosto jasné, v čem je zásadní problém v postoji některých lidí. Jde o to že „oni“ by si měli přijít k takovým penězům! Je to bohužel výsledek těch nechvalně známých českých vlastností, jako je závist, nepřejčnost atp. V rámci našeho jednání se zastupiteli byly navrženy takové podmínky, aby případná koupě KD neměla žádný dopad na plánované investiční akce a chod města. Někteří z vás možná již ví, že od letošního roku platí nový zákon tzv. rozpočtového určení daní. Znamená to, že se městům a obcím přidělují finance ze státního rozpočtu podle nového klíče. V případě Libčic by mělo mít město příjem v rozpočtu o několik milionů vyšší než v minulosti. Znamená to tedy, že pokud by byla vůle se dohodnout, jsme ochotni přistoupit na takový splátkový kalendář, aby město mohlo koupit KD realizovat z těchto navýšených financí, a tím pádem mohlo zachovávat svůj vyrovnaný rozpočet jako v předchozích letech.

Jedním z faktorů, který nám do celého procesu prodeje KD bude vstupovat, jsou volby, které se budou konat příští rok. Nemáme zájem, aby se koupě KD stala volebním tématem jakékoli z kandidujících stran, i proto jsme se rozhodli tento článek napsat. Rádi bychom, aby rozumně uvažující čtenáři vnímali tuto záležitost v celém jejím kontextu s podporou relevantních informací.

Aktuálně lze celou tuto situaci posuzovat ještě z jednoho hlediska, a tím je rekonstrukce koupaliště. Jsme přesvědčeni, že Libčice nejsou tak velké a bohaté město, aby si mohly dovolit dva kulturní stánky ve svém centru a ať se to mnohým líbí, nebo ne, již z významu názvu „kulturní dům“ a „koupaliště“ je jasné, co by k čemu mělo sloužit. Nechme stranou možné zájmy toho či onoho, nechme stranou emoce, posuzujeme to pouze jako holý fakt.

Co napsat závěrem? Snad jen, že budeme doufat, že až si náš článek přečtete, budete jej chápat tak, jak byl zamýšlen. Věříme, že o výše uvedených faktech a okolnostech popřemýšlíte v klidu a s rozvahou a že nás v budoucnu nebudete soudit za to, že si se svým soukromým majetkem naložíme podle svého vlastního uvážení.

Petr Bohunovský a Ivan Machálek

SCHOLA LUDUS

Zase září a zase ta škola. Ve většině světa je docházka do školy považována za samozřejmost, ale není tomu tak všude a nebylo tomu tak vždycky.

V dávné minulosti bylo vzdělání privilegiem jen pro členy královské rodiny a církevní hodnostáře a z nich neměl nikdo zájem, aby obyčejní lidé chodili do školy a byli gramotní, protože „nebylo třeba lidí učených, ale pracovitých poddaných“. S nástupem protestantů, kteří vedli svá kázání v němčině, se však ukázalo, že by bylo lepší, kdyby se i obyčejní lidé naučili číst. Začaly se zakládat školy nejenom ve městech, ale i na vesnicích, ale jejich úroveň byla žalostná. Výuka neměla žádný systém, vesnické školy byly v nevyhovujících podmínkách, děti do nich docházely nepravidelně a vyučovalo se většinou jen v zimě, protože v létě bylo pro rodiče mnohem důležitější, aby děti pomáhaly na poli nebo ve stájích, než zbůhdarma seděly ve škole. Výuka byla založena na drezúře a mechanickém odříkávání z paměti. Nikdo se nesnažil o rozvíjení rozumu, zušlechťování ducha a vzdělání. Úcta obce, dětí a rodičů k učitelům v tehdejších dobách byla nevalná. Učitel byl nesamostatný, zcela podřízený vládnoucím kněžím, sám ne příliš vzdělaný a v oboru vycvičený. K učitelství stačilo 3 až 6 měsíců tzv. normální školy, kde se kladl důraz zejména na muziku. Takovým rychlokurzem procházeli často bývalí vojáci nebo muzikanti. Bez literárního vzdělání mohl učit každý, ale bez znalosti hudby nikdo. Učitelé se stěžovali, a tak si přivydělávali, kde se dalo. Nejčastěji hraním v kapele po hospodách nebo jako obecní písaři. Učitel byl považován za přepych a pro obec byl zátěží, neboť vzdělání bylo dobré tak akorát pro panstvo.

K zásadní změně došlo až v r. 1774, kdy rakouská císařovna Marie Terezie vydala Všeobecný školský řád, kterým byla uzákoněna šestiletá povinná školní docházka pro děti od šesti do dvanácti let. Na venkově to byly tzv. školy triviální, v kterých se učilo pouze čtení, psaní, počítání a náboženství. Jen řídce se zakládaly dívčí školy, které měly v osnovách navíc ruční práce a vaření.

V roce 1889 byla zavedena osmiletá školní docházka. Prvních pět let byla obecná škola a poslední tři roky tzv. měšťanka, kam do-

Jan Amos Komenský (1592 – 1670).

cházel děti, které se nedostaly nebo nemohly studovat na gymnáziu.

A to už se pomalu dostáváme do novodobé historie našeho školství, kterou si mnozí ještě pamatují. Po roce 1948 byla zrušena osmiletá gymnázia a povinná školní docházka byla prodloužena na devět let, aby pak v roce 1953 byla zase zkrácena na osm, což se ale neosvědčilo a v roce 1960 byla zákonem definitivně stanovena povinná devítiletka. Po roce 1990 se do našeho školství vrátila osvědčená osmiletá gymnázia.

Ohlížíme-li se za historií našeho školství, nelze se nezmínit o Janu Ámosu Komenském, jenž byl jedním z největších českých myslitelů, filozofů a spisovatelů. Získal si renomé především jako teoretik pedagogiky a je autorem mnoha spisů v tomto oboru, které se dodnes vydávají v překladech po celém světě. Jeho přízvisko „učitel národů“ mu právem náleží. Ve svém velkém díle Orbis pictus (1658) uplatnil pro snadnější učení zásadu Schola ludus neboli Škola hrou. Hra je činnost, která dokáže nenásilně rozvíjet lidské schopnosti, což platilo za Komenského a platí to i dnes. Proto přeji našim učitelům, dětem i jejich rodičům, aby pro ně byla škola a učení zajímavou hrou, protože jedině model lidského, laskavého, kreativního a třeba i humorného vzdělávání přináší ty nejlepší výsledky.

Evelýna Čížková

Prázdniny utekly jako voda a máme před sebou další školní rok. Měsíc červenec se nesl v duchu personálních změn ve vedení školy. V současné době je situace stabilizována a kolektiv učitelů je připraven vrhnout se do práce, jak v hlavní budově v Libčicích, tak i na pobočce v Horoměřicích, která prošla rekonstrukcí, či na pobočkách ve Velkých Přílepech a Holubicích. Máme radost, že o školu je velký zájem ze strany rodičů a svědčí o tom také velký počet nově přihlášených dětí. Kapacita školy, tj. 420 žáků, bude naplněna. Rádi bychom, aby se ZUŠ opět stala důstojným kulturním stánkem našeho města, a proto se chystáme obnovit spolupráci s místními organizacemi, případně jim poskytnout zázemí pro jejich činnost v budově školy. Těšíme se také na spolupráci s rodiči, budeme rádi za jejich připomínky, či nápady, které povedou ku prospěchu naší školy.

Přejeme všem krásné září a těšíme se na setkání na koncertech i dalších akcích, které chystáme.

Za kolektiv učitelů ZUŠ

*Vladimír Kliment
pověřený ředitel ZUŠ*

ODDÍLY KARATE - H-LIBČICE

POD VEDENÍM

SENSEIE JIŘÍHO HODÍKA,

NOSITELE 4 ČERNÝCH PÁSŮ, ZKUŠEBNÍHO KOMISAŘE STYLU SHOTOKAN A

TRENÉRA JIŘÍHO HODÍKA ML.

NOSITELE 1. DANU,

POŘADAJÍ NÁBOR NOVÝCH ČLENŮ

Přijďte si s námi zacvičit, první dva ukázkové tréninky zdarma, zvýhodnění sourozenců a rodinných příslušníků.

CVIČÍME V ÚTERÝ A V PÁTEK V MÍSTNÍ SOKOLOVNĚ.

V našich oddílech cvičí medailisté z mistrovství republiky, vítězové mezinárodních závodů a mnohonásobní přeborníci kraje. Karate je fyzicky náročný sport, který rozvíjí sílu, dynamiku, rychlost a především sebeovládání.

Přísně dodržujeme etiku a etiketu.

Shotokan patří mezi nejtvrdší styly karate.

Začínáme trénovat od úterý 10. 9. 2013

Bližší informace na tel. čísle **732 452 372**

NAŠE ŠKOLY

Téma pořád diskutované z různých úhlů pohledu. Mám možnost sledovat vývoj v našich školách v období před a po konkurzech. Ve městě máme školy tři, kdy každá reprezentuje jeden typ vzdělávání. Mateřskou, základní a základní uměleckou. Nejprve se pojďme podívat na jejich historii. Z různých vydání publikací a z městské kroniky se dozvíme mnoho zajímavých faktů. Začneme základní školou. Zmínka o první škole při farním kostele v Libčicích se datuje do 14. století. Učiteli byli místní faráři. Další zmínka o škole je v r. 1695 a poté až v roce 1790, kdy se vyučovalo v hospodě č. p. 17, řečené Panský sklípek. Chodilo do ní 73 dětí, 42 chlapců a 31 dívek z Libčic, Letek, Dolan a Chejnova.

V roce 1799 se škola pro nedostatek místa přestěhovala na faru. Místní farář Antonín Černý nechal školu zmodernizovat. Postupem let dětí stále přibývalo. V r. 1851 navštěvovalo školu 107 dětí, v r. 1885 se stav zvedl na 131 dětí.

V r. 1879 byla v Libčicích zřízena dvoutřídní škola a v r. 1882 byla zřízena trojtřídní. V r. 1885 si Dolany postavily vlastní školní budovu, kterou začaly navštěvovat dolanské děti. Na základě toho začali i občané Libčic uvažovat o stavbě vlastní školy. Základní kámen nové školy byl položen 24. dubna 1891. Stavba byla kolaudována 27. srpna téhož roku a 7. září roku 1891 se v ní začalo vyučovat. Již se jednalo o školu čtyřtřídní, jejíž výuka byla umístěna ještě v dalších třech budovách. V r. 1893 se rozhodnutím města a za velkého přispění libčické železářny přistavělo patro. Kolaudováno bylo 13. 9. 1893. Poté se mohla škola v r. 1896 rozšířit na pětitřídní. V té době navštěvovalo školu 373 dětí. Jak lze vyčíst z dochovaných informací, v jedné třídě bylo až 80 dětí.

Další rozšíření školy nastalo v r. 1910, kdy byla přistavěna její severozápadní část. Důležitým mezníkem je rok 1919, kdy byla zřízena škola měšťanská. Do té doby jezdily větší děti do měšťanské školy v Kralupech.

V r. 1922 se přistavělo druhé poschodí. Modernizací prošla škola v letech 1945 a 1948. Generální opravu absolvovala v r. 1967. Poslední velká oprava byla před rokem 2010. Budova prošla kompletním zateplením včetně nové fasády a výměny oken, provedením svislých izolací, opravou střechy školní jídelny atp. Ve školním roce 2012/ 2013 školu navštěvovalo 168 dětí.

Mateřskou školu předcházela tak zvaná „Opatrovna dětí“, která byla zřízena v r. 1890 zdejší železárnou. K tomuto účelu byla postavena budova bývalého zdravotního střediska. V r. 1941 byl zřízen útulek pro předškolní děti v budově školy. Dne 1. září 1945 byla zřízena mateřská škola, která sídlila v budově č. p. 40 v železárně (místním rodákům a zaměstnancům šroubárny známá jako „bílý dům“). V roce 1948 bylo evidováno 101 dětí. V r. 1959 se mateřská škola přestěhovala do nově upravené budovy poskytnuté závodem Pražské cihelny. Škola měla dvě oddělení.

1. května 1967 byly předány nové budovy mateřské školy a jeslí. Jesle měly kapacitu 35 dětí. Tyto prostory využívá mateřská škola dodnes. Před rokem 2010 prošla budova mateřské školy rozsáhlou rekonstrukcí a modernizací. V bývalých jeslích byly zřízeny dvě třídy, došlo ke kompletnímu zateplení budov včetně nové fasády, byla vyměněna okna, opravena kanalizace atd. Poslední naší školou je základní umělecká škola. Její počátek je dán dnem 3. ledna 1950, kdy byla v Libčicích otevřena hudební škola. Měla dvě oddělení – houslové a klavírní. Učili tu tři učitelé a zapsáno bylo 80 žáků. První veřejné vystoupení žáků a učitelů se konalo 29. dubna 1950 v sále dnes již neexistující restaurace Černá Hora. Druhý koncert se konal 16. prosince téhož roku v sále hotelu Brejcha (dnes budova městského úřadu).

V r. 1952 se hudební škola přestěhovala do přísálí hotelu Brejcha, které bylo upraveno na učebny. Významně začal stoupat počet žáků. Postupně se z hudební školy stala Lidová škola umění s mnohostranným zaměřením. Dalším mezníkem v historii školy je datum 1. září 1973. Začíná se vyučovat v nově upravené budově č. p. 65. Rozšiřuje se počet učeben ze čtyř na devět. V tomto roce již navštěvuje školu 260 žáků a vyučuje zde 11 učitelů. Výuka je rozdělena do 11 oddělení a několika oborů – hra na klavír, housle, dechové nástroje, pohybová a výtvarná výchova. Žáci jsou připravováni na různá veřejná vystoupení v rámci města a jeho okolí. A i na účast v různých uměleckých soutěžích. V průběhu let jsou postupně otevírány pobočky v okolních obcích. Jedná se obce Holubice, Velké Přílepy, Hornoměřice a Hostivice. Tím se počet žáků a učitelů ještě dále rozrůstá. Ve školním roce 2012/2013 se v naší ZUŠ umělecky vzdělává 365 žáků.

Vraťme se do doby před konkurzy, a po nich. Konkurzy proběhly v roce 2012. Legislativa do té doby umožňovala mnoho věcí ředitelům, ale dohromady žádné zřizovatelům škol. Situace byla taková, že ředitelé škol měli svá místa, dá se říci „téměř na věky“. Zřizovatel neměl žádný účinný nástroj k řešení situace, kdy ředitel neplnil své povinnosti. Legislativní úpravou se stav změnil. Je možné vyhlášovat konkurzy a jmenovat ředitele škol na období určené zákonem.

K vyhlášení konkurzů se rada města rozhodla dle zákonné možnosti a po žádostech části veřejnosti na výměnu ředitelky základní školy. Vyhlášení konkurzu na obsazení ředitele jedné školy je však nesystémové. Proto byly konkurzy vyhlášeny na všechny tři školy. Závěr konkurzů byl následující. Ředitelky mateřské a základní školy obhájily před konkurzními komisemi svá místa. V základní umělecké škole byl vybrán komisi ze všech zúčastněných uchazečů nový ředitel.

Po vyhlášení výsledků konkurzů ředitelka základní školy oznámila svou účast ještě v jednom konkurzu v Kralupech nad Vltavou, kde také vyhrála. Na základě tohoto výsledku z pozice v naší škole odstoupila a z Libčic odešla. Rada města na základě zjištěné skutečnosti vyhlásila nový konkurz na obsazení místa ředitele. Proběhl v září 2012. Na základě výsledků byla vybrána a jmenována na uvolněné místo zástupkyně ředitele školy Mgr. Drahomíra Raveane.

Další zásadní pohyb na místě ředitele školy nastal ke dni 30. 6. 2013, kdy byl radou města odvolán po ročním působení ředitel základní umělecké školy. Důvody pro odvolání již byly popisovány v jiném čísle LN, proto je zde nebudu opakovat. Na základě zhodnocení situace a potřeby jmenování prozatímního statutárního zástupce školy byl jejím řízením pověřen pan Vladimír Kliment. Toto pověření platí až do doby konkurzu, ze kterého vyjde vítězný uchazeč, tedy nový ředitel školy.

Jaroslav Čermák, místostarosta

Zapisi čtenářů

Reakce vedení Sokola na článek pana Peřiny v srpnových LN

V srpnovém vydání Libčických novin mne zaujal článek pana Peřiny. Z tohoto článku jsem pochopil, jak se „vyrábějí drby“. Domnívám se, že nejen pan Peřina, ale každý by měl vyslovit názor až tehdy, když si ověří tu pravou objektivní pravdu nebo alespoň názor i té druhé strany. Z uvedeného článku se mne jako zástupce občanského sdružení Sokol vlastně týká pouze jedna věta o Ivě Štětkové, resp. Sokolských hrách.

A protože Libčické noviny byly po internetových stránkách TOP 09 již druhé místo, kde se o vzniku Sokolových her i o některých zásluhách a postupech, nebo chcete-li praktikách, píše ne zcela přesně, považuji za správné uvést vše okolo této záležitosti na správnou míru.

Tak tedy od začátku. Již před lety vyhlásila ČOS akci s názvem Sokolení, což měl být sportovní den, na kterém formou různých soutěží a ukázek měli členové jednotlivých organizací Sokola prezentovat svoji činnost. Pro pořádání této akce jsme se rozhodli po projednání ve výboru TJ Sokol i v Libčicích. Organizací byli pověřeni Iva Štětková, Jarda Novák a Tomáš Hykeš. Od té doby se tato akce pravidelně opakovala. Přáním výboru i pověřených organizátorů bylo, aby se vždy nějakou formou na průběhu a organizaci her podílely všechny složky libčického Sokola, tedy odbory všestrannosti i sportovní oddíly. Od roku 2007 se akce přestala nazývat Sokolení, ale byl akceptován návrh Ivy Štětkové a akce byla přejmenována na Sportovní rodinné hry. Ale pozor – pořád to byla akce libčického Sokola, nikoli nějaké

soukromé osoby. Nemáme zájem ani důvod snižovat osobní zásluhy někoho z organizátorů. A to platí i o Ivě Štětkové, která si po stránce organizační ukusovala asi sousto největší. Vážíme si její práce stejně jako práce ostatních pořadatelů. Při pořádání těchto her v roce 2012 však došlo v průběhu akce k nedorozumění mezi organizátory, které výbor projednal za přítomnosti všech zúčastněných. V zájmu otupeň loňských hrotů byli organizováním těchto her pověřeni i v letošním roce Tomáš Hykeš, náčelnice Jana Kejmarová a náčelník Jarda Novák s tím, že při organizaci bude využito i zkušeností dalších členů Sokola, včetně Ivy Štětkové. Ta však bohužel tuto spolupráci odmítla. Smutné na celém případu je, že ač jsou všichni aktéři loňského nedorozumění dospělí, nenašli za celý rok vhodný způsob a čas ke vzájemnému vysvětlení si příčin, ani cestu k obnově vzájemné důvěry. Na postupu výboru TJ Sokol nevidím nic nesprávného ani neobvyklého. A pokud si to někdo vykládá jinak nebo to i jinak prezentuje, tak chce jenom škodit.

Tímto detailním vysvětlením chci zdůraznit, že vedení města s touto vnitřní záležitostí Sokola nemělo a nemá nic společného. Jak nasvědčují i ostatní části článku pana Peřiny, stal se způsob veřejného šíření nepřesných informací bohužel zcela běžnou formou komunikace. Ovšem ke škodě jednotlivců i celé společnosti, o politické scéně ani nemluvě. Chtěl bych zdůraznit, že jsme organizací především sportovní, a ne politickou. Naším základním posláním je vychovávat zdravou mládež a zájemcům o sportovní aktivity umožnit jejich provozování. To je i hlavní záměr našich Sportovních rodinných her. Těší nás hojná účast, dobrá příprava i průběh her bez ohledu na to, kdo je, nebo byl pověřen řízením celé akce. A to platí i o připravovaných letošních hrách.

Za TJ Sokol Libčice

Josef Nováček

BORKA NA ÚTĚKU

Jízdu autem miluje naše labradorka Borka, snad kromě skákání do Vltavy, ze všeho nejvíce. Nevynechá žádnou příležitost jak se do auta dostat a velmi nelibě nese, když odjedeme bez ní. A právě to se jí stalo málem osudným.

Bylo to 18. června večer, kdy zklamaná Borka zjistila, že odjíždíme a nebereme ji s sebou. V nestřeženém okamžiku se prosmykla brankou a snažila se auto doběhnout. Zastavili jsme a poslali ji zpátky domů. Poslechla, ale jak se později ukázalo, pouze na oko. Jen co jsme zmizeli z dohledu, vyplížila se z domu a rozhodla se svůj oblíbený dopravní prostředek vystopovat, což se jí bohužel nepovedlo. Ocitla se náhle sama večer v části Libčic, kterou neznala a odkud se nedokázala vrátit domů.

Marné bylo naše hledání a čekání na návrat psa, který je již sedm let nepostradatelným členem naší rodiny. Myslím, že každý, kdo má psa, si dovede představit, jak vypadala naše probdělá noc,

která se neobešla bez slz, výčitek a pocitu beznaděje. Ráno jsme se obrátili na městský úřad s nadějí, že nám v našem hledání pomůže vyhlášení ztráty psa v místním rozhlase. Doufali jsme, že Borku někdo zahlédne a dá nám snad o tom zprávu. Skutečnost však předčila naše očekávání. Na městském úřadu jsme se dozvěděli, že nějakou zaběhnoutou labradorku nechali chvíli předtím odvézt do psího útulku na Kladno, a to jenom proto, že neměla identifikační známku. Měla-li by ji, tak by se podle ní dal identifikovat majitel, kterého by městský úřad ochotně kontaktoval.

Uvědomili jsem si svou chybu, bez otálení se vydali do psího útulku na Kladno a vůbec nám nevadilo, že jsme za Borčino noční dobrodružství zaplatili Kč 500. Okamžitě jsme ji připevnili na obojek identifikační známku, o které jsme si mysleli, že ji nikdy nebude potřebovat. Oboustranná radost z našeho opětovného setkání se nedá ani slovy popsat.

Při pátrání po Borčiném putování městem jsme zjistili, že ji zcela unavenou a dezorientovanou našel toho pozdního večera všímavý Lukáš Chrt, který se neobával nechat u sebe přes noc neznámého psa s tím, že o jeho nález podá ráno oznámení na úřad. Jsme mu za jeho ohleduplnost neskonale vděční a rádi bychom mu touto cestou ještě jednou veřejně poděkovali. Náš velký dík patří též městskému úřadu, který majitelům zaběhnutých psů poskytuje velmi cennou službu.

Díky naší zkušenosti nabádáme všechny pejskaře, aby své domácí mazlíčky opatřili identifikační značkou, podle které nejen městský úřad, ale i policie či psí útulek snadno zjistí majitele a hledání ztraceného pejska se tím podstatně zjednoduší.

Andrea Formánková

Foto: Veronika Formánková

Libčice FC Libčice FC

Každý muž, kterého jsem se zeptala na Hanspaulskou ligu, tak okamžitě věděl, o co se jedná. Každá žena mi na tu samou otázku odpověděla stejně jako já, že pouze ví, kde Hanspaulka je. Tak jsem se rozhodla rozšířit naše povědomí a popovídala si s Jakubem Šindlerem, zástupcem úspěšného libčického fotbalového týmu Libčice FC, který již třetím rokem drtí Hanspaulskou ligu a zatím téměř neporazitelně míří k nejvyšším příčkám.

Tak nám, Jakube, prosím tě vysvětli, co to ta Hanspaulská liga je?
Je to liga v malé kopané, která má již poměrně dlouhou a slavnou historii. Letos se hraje již 82. sezóna.

Jaký je systém postupu v této lize?

Existuje osm lig, kterými musí každý tým projít. Během jednoho roku lze postoupit až o dvě příčky nahoru, neboť na rozdíl od fotbalu se započítávají výsledky za jarní a podzimní ligu zvlášť.

Jestli tomu rozumím, tak nově přihlášený tým začíná v osmé lize bez ohledu na to, jak je dobrý. V jaké lize bojujete letos?

My jsme se za necelé tři roky probíjovali do čtvrté ligy a doufáme, že příští rok postoupíme do druhé.

Přímo raketový postup. Čím to, že jste tak dobří?

Především jsme všichni fotbalisté, což je skvělá kvalifikace pro malou kopanou. Kromě toho si dovoluji tvrdit, že jsme dobrá parta. Známe se a rozumíme si mimo hřiště i na hřišti, což je pro dobrý výsledek velmi důležitým předpokladem.

Jak a kdy vlastně vznikla malá kopaná?

Oficiálně je to poměrně mladý sport. U nás funguje od roku 1971. Po roce 1989 zájem o malou kopanou poněkud opadl a přestala se hrát mistrovství. To trvalo až do roku 2005, kdy byla na základě zájmu regionálních lig založena Asociace malého fotbalu a mistrovství byla v České republice obnovena.

V čem se malý fotbal liší od toho velkého?

Téměř vše je menší - menší hřiště, menší branky, menší počet hráčů, kratší poločas.

Takže žádná fotbalová jedenáctka, ale?

Šestka. Na hřišti je v sestavě pět hráčů a jeden brankář.

A o kolik je kratší poločas?

O patnáct minut. Malá kopaná se hraje na dvakrát třicet minut.

Jak je to s tresty a vylučováním hráčů?

Tresty a karetní napomenutí je stejné jako u fotbalu s jediným rozdílem, že hráče s červenou kartou může po pěti minutách trestu

nahradit na hřišti jiný hráč. Vyloučený hráč již nesmí do utkání zasáhnout.

Je malý fotbal dobrým doplňkem pro ten velký?

Určitě to tak funguje. Vždyť členové našeho týmu jsou povětšinou ještě aktivní hráči AFK Libčice a jeden dokonce Dukly Praha. Často lze vidět v těsném sousedství velkých fotbalových hřišť i hřiště na malou kopanou, která se tam běžně hraje.

„Nakupujete“ hráče i z jiných míst než z Libčic?

Dost nám na tom záleží, aby náš tým byl jenom libčický, a zatím se nám to daří.

V jaké věkové kategorii se pohybujete?

Od 22 do 33 let.

Dá se hrát tento sport i ve vyšším věku?

Pokud zdraví dovolí, tak samozřejmě. V malé kopané se hraje tzv. Veteránská a dokonce Superveteránská liga.

Jak dlouho na hřišti vydržíte, než se necháte vystřídat?

To je individuální, ale je to cca 2-5 minut.

Takže na zápas je přihlášeno jednou tolik hráčů, abyste se pohodlně vystřídali?

To je ideální, ale my jsme poslední sezónu odehráli celkem v pohodě v devíti hráčích.

Máte velmi slušivé a originální dresy, které určitě nebyly nejlevnější. Kde na to berete?

Jak je na fotce patrné, sponzoruje nás Barakuda Bar, což je firma našeho bývalého hráče Ondřeje Slapnický. Kromě něj nás podporuje Broněk Koder a jeho restaurace Saigon, Jiří Moravec s firmou Čita a od loňska nás sponzoruje také firma Screws and Wire pod vedením Ing. Kosíka. Všem jsme za to velmi vděční a jejich nezištné pomoci si velice vážíme, protože nám umožňují, abychom se bez velkých finančních potíží mohli přihlásit do turnajů, důstojně reprezentovat Libčice a starat se jen o dobrý výsledek.

A ten je od vašeho prvního vstupu do Hanspaulské ligy vynikající, jak jsem si všimla ve výsledkové listině, kde není výjimkou skóre 6:0, 8:0 atp. Máte již nasbíráno hodně trofejí?

Zatím jenom dvě, protože v Hanspaulské lize se poháry moc nedávají. Namísto toho dostane vítěz v lize sud piva, což se nám již několikrát podařilo.

Chce se mi s úsměvem říci, že muži nestárnou, ale teď se to zrovna moc nehodí, protože tito muži, kteří tvoří tým Libčice FC, jsou ještě velmi mladí. Přesto nebudu šetřit obdivem a uznáním. Líbí se mi, že se dali dohromady a bez velkého humbuku šíří dobré jméno libčických sportovců na každém hřišti, na kterém se objeví. Dokonce nepohrdnou ani asfaltovým pláčkem na Sašaře, protože, jak jsem pochopila, hrají především pro radost z pohybu a ze zajímavé chlapské hry.

Hannah Bartíková

TJ SOKOL LIBČICE

zve děti i rodiče
na zábavné sportovní odpoledne.

V neděli 15. 9. od 15. 00 hodin
pořádá TJ Sokol na hřišti u tělocvičny.

VII. SOKOLSKÉ RODINNÉ HRY

Soutěže pro děti i rodiče, ukázky sportů, s možností
vše vyzkoušet - házená, box, stolní tenis, karate,
florbal, tenis, šplh, cvičení na nářadí a gymnastika.

Cukroví vlastní výroby, soutěže a odměny,
ukázky tance, hudba, ukázky cvičení.

Na závěr táborák a opékání buřtů.

TĚŠÍME SE NA VAŠI ÚČAST

TJ SOKOL LIBČICE

Mužstvo Libčice FC

PRÁCE ANIMÁTORA JE DRUH HERECTVÍ

Rozhovor s Jiřím Tyllerem, animátorem kresleného filmu, režisérem, scénáristou, pedagogem, ilustrátorem a malířem.

Jiří Tyller žije v Libčicích se svou manželkou již čtrnáct let a hned v úvodu našeho zajímavého rozhovoru neopomněl poznamenat, že naše město a zejména Sahara je pro animátory přímo ráj. Libčickým rodákem je například Miroslav Štěpánek (1923-2005), režisér, výtvarník, scenárista a scénograf, jenž byl vedle Jiřího Trnky nejvýznamnější osobností českého animovaného filmu. Jiří Tyller bydlí nad Saharou, dva mladí animátoři na Sahare a další nadějný student oboru animovaný film na UMPRUM Pod Saharou. I já tam bydlím, ale mne tento zajímavý obor zasáhl jen jako obdivovatelku, a tak jsem se na rozhovor se zkušeným, komunikativním sympáťákem, jehož každá odpověď je podkreslena lehkým úsměvem a sympatickým despektem k vlastnímu talentu a úspěchům, velmi těšila.

Co kdybychom začali náš rozhovor od začátku a podívali se trochu hlouběji do historie animovaného filmu u nás. Kdy a kde vzniklo první animátorské studio?

Bylo to ještě před druhou světovou válkou ve Zlíně, ale zabývalo se především reklamními spoty. Za války pak zřídili Němci v Praze studio, kterým chtěli dokázat, že jsou kulturní národ. Pro čtyřicet českých lidí, kteří tam pracovali, to byla záchrana před totálním nasazením a zároveň dobrá škola.

Dochovaly se z té doby nějaké filmy?

Vznikly tam asi tři a nevalné úrovně, ale po jejich tvůrce to mělo po válce velkou výhodu, protože se pod pedantským německým vedením naučili základům animovaného filmu. Hned po válce v roce 1945 dostalo studio název Bratři v triku a jeho prvním uměleckým vedoucím se stal Jiří Trnka. Po něm nastoupil autor Krtečka Zdeněk Miler, který též vytvořil logo Bratří v triku, což je snad každému dobře známá trojice kudrnatých uklánějících se kluků v pruhovaných tričkách.

Jiřího Trnku mám v paměti spojeného spíše s animovanou loutkou, než s kresleným filmem.

Celkem oprávněně, protože on asi po dvou letech, během kterých vytvořil filmy jako např. Jak zasadil dědek řepu nebo Zvířátka a Petrovští, pochopil, že jej to táhne k loutkám a s několika lidmi založil nové studio, v kterém vznikly jeho slavné loutkové filmy jako Špalíček, Staré pověsti české a mnoho dalších, jež získávaly ceny i na zahraničních festivalech.

Mluvíme ale o kreslených filmech, z nichž mi asi nejvíce utkvělo v paměti Stvoření světa.

Tento celovečerní film vznikl v r. 1957 zrovna ve studiu Bratři v triku. Režisérem byl Eduard Hofman a výtvarníkem legendární Jean Effel. Premiéru měl v dubnu roku 1958 a jeho biblický příběh, který vtipným způsobem popisuje, jak Bůh stvořil svět za sedm dní a bojuje při tom s poťouchlým ďáblem, který mu jeho veledílo kazí, učaroval světu. Animátoři, kteří rozhýbali Pána Boha, Adama s Evou, Lucifera a spoustu zvířátek, se na tom filmu vyučili natolik, že hned poté začali sami režisovat.

Známe je?

Samozřejmě, není to nikdo menší než Zdeněk Smetana a jeho seriál Křemílek a Vochomůrka či Štaflík a Špagetka nebo Václav Bedřich a jeho kouzelný Maxipes Fik nebo roztomilá Víla Amálka.

A Rumcajs?

Jasně. I Ladislav Čapek s Rumcajsem, Mankou a Cipískem patří do této slavné party režisérů. Nelze je zde všechny vyjmenovat, ale možná bych mohl ještě zmínit Jaroslava Doubravu s jeho slavným Machem a Šebestovou a nelze opominout trio Macourek, Doubrava, Born, kteří vytvořili celou sérii skvělých filmů.

To už jsme ale v současnosti. Mám správný dojem, že od předválečné doby se kreslený film bez ohledu na politiku poměrně úspěšně vyvíjel?

Vcelku ano, ale po roce 1968 se to po vstupu spřátelených vojsk do

naší země přeci jen změnilo. Zemřel Jiří Trnka, po něm nastoupilo totalitní vedení a Bratři v triku byli dotlačeni pod centrální dozor státního podniku Krátký film.

Přesto se tvořilo dál.

Máte pravdu. Bylo u nás vyrobeno více než 1 600 animovaných filmů, z nichž stovky získaly prestižní ocenění včetně Oscara. Totalitní vedení si totiž bylo dobře vědomo toho, že animovaný film s takovou kvalitou a osobnostmi světové úrovně bude snášet „zlatá vejce“ v podobě tvrdé měny. A tak nás až na několik brutálních cenzurních zásahů nechali makat a oni sklízeli ovoce.

A jak se vyvíjela vaše kariéra?

Bezprostředně po absolutoriu Střední uměleckoprůmyslové školy v r. 1964 v Praze na „Žižkárne“, kde jsem studoval návrhářství bytového interiéru, jsem pochopil, že tento obor, který se v tehdejší době podobal spíše průmyslu, by ve mně ubil jakoukoli kreativitu. Rozhodl jsem se tedy studovat dál. Udělal jsem talentovky na architekturu, ale na přijímací pohovor jsem, dodnes nechápu, jak je to možné, dorazil o den později.

Cože?

Vážně. Přišel jsem do prázdné školy den poté a málem mě ranila mrtvice.

Takže jste to zkusil zase za rok?

Kdepak, odveleli mě na vojnu, odkud mě naštěstí pustili udělat talentové zkoušky do kresleného filmu, které jsem ke své velké radosti udělal.

Jak vypadaly?

Jednoduše, dostal jsem za úkol nakreslit nějakého panáka a vymyslet mu příběh.

Pamatujete si, co to bylo?

Samozřejmě, byl to takový nemotora, který běžel s hasičákem, zakopl, upadl a pěna z hasičího přístroje postříkala celý obraz bublinkami.

A to jste musel celé rozpohybovat sám? To muselo být pro úplného začátečníka velmi náročné.

V tom právě spočívala ta zkouška talentu. Komise vše nasnímala kamerou a pak vyhodnotila. Myslím, že si mě vybrali proto, že to mělo pohyb a vtip.

Takže jste asi nikdy nelitoval, že jste prošvihnul tu architekturu, nebo snad ano?

Určitě ne. Od nástupu do studia Bratři v triku v roce 1967 jsem začal žít „kresleným“ životem a neměnil bych. Začínal jsem jako fázař za pár korun, ale poměrně záhy jsem se stal animátorem. Až do roku 1980 jsem tam spolupracoval s již zmíněnými režiséry Smetanou, Bedřichem, Čapkem a dalšími velikány, s kterými byla radost se při práci i v životě potkat.

A kam jste se vydal po roce 1980?

V roce 1981 jsem přešel do studia Jiřího Trnky, kde jsem dostal příležitost pracovat jako výtvarník a režisér na šesti seriálech televizních Večerníčků.

Jaké to byly? Je možné, že je naši čtenáři budou znát?

Jsem si jist, že ano. Byl to například dvánáctidílný seriál Z kloaní kapsy podle námětu A. Munkové, nebo devítidílný Ze života kocourka Damiána podle pohádky V. Čtvrťky. Byl by to předlouhý výčet krásných prací, při kterých jsem se setkal se zajímavými lidmi a naše práce byla často korunována nejen festivalovými oceněními, ale především uznáním dětských diváků, kterým byly určeny.

Jak dlouho trvá vyrobit celovečerní kreslený film?

Zhruba tři roky, a co já vím, tak Disneyova Sněhurka trvala dokonce čtyři.

To musí být ale „pipláčka“.

To si pište, to se vám ten film stane nadlouho součástí života, že nemyslíte na nic jiného a druhý rok si chcete hodit mašli. I sny jsem měl rozfázované okénko po okénku.

Náhodou znám pár lidí z kresleného filmu, tak vím, že jeho výroba je velká manufaktura, na které se podílí spousta profesí. Kdo je kdo a kdo co dělá?

To je dosti složité. Na velkorozpočtovém filmu to může být až 200 lidí. Snad to ani nechtějte vědět.

Zkuste to.

Dobře, tak v bodech - námět, synopse, bodový scénář, literární scénář, obrázkový scénář, technický scénář, režisér, výtvarník, produkční, dramaturg, kameraman, layoutisti, pozadaři, animátoři, fázaři, autoři hudby, spikři, zvukaři, ručníři, střiháči... Působnost animátora je však jednoznačná. Je to herec a špatný herec na divadle může pokazit celé představení. Z nejlepších animátorů se dost často stávají režiséři, scénáristé, výtvarníci, případně kameramani a střiháči. A nejraději by složili i hudbu.

Děkuji, to mi úplně stačí na to, abych se v tom ztratila. V dnešní době se ale už určité některé práce dělají na počítači, ne?

To víte, že jo. Tzv. konturistik a koloristik bylo v Krátkém filmu asi osmdesát a kreslily celé dny ostošest. To, co jedné tehdy trvalo třeba dvě hodiny, máte dneska na počítači vybarveno za pár minut.

Nemáte pocit, že digitalizace filmu postupně vytlačí klasické animátorské řemeslo do historie?

Jsem toho názoru, že kreslený film v Čechách posledních dvacet let skomírá a možná již umřel. Digitální svět všechno změnil. Vše se zrychlilo, z mého pohledu často na úkor kvality, ale divák to nepozná. Lidské oko se dá snadno oblafnout. Dříve jsme např. hrozenou rukavici fázovali na dvacet okének, dnes se to udělá na dvě a nikomu to vůbec nepřijde divné.

Jaký máte názor na tvorbu 3D, která simuluje dokonalý pohyb.

Počítačová animace 3D je vlastně kopírování skutečného pohybu. To se vezme herec, mim nebo tanečník, oblepí se snímacími body, on předehraje scénu a počítač sejme jeho pohyb, který se pak převeze do 3D figury.

To mi připadá jako animace pozpátku. Klasický animátor se snaží co nejvíce přiblížit pohyb kreslené figury živému člověku a počítačový animátor zkopíruje živého člověka na kresleného. Má to smysl?

Také si myslím, že u některých filmů by bylo lepší natočit rovnou hraný film.

Věnujete se ještě animátorské práci?

Loni jsem dokončil práci na filmu o husitech a tím jsem asi skončil. Animování husité? To jsem neviděla, ale jako nápad mi to připadá dobré, pro děti jistě poučné.

To jste ještě vidět nemohla, protože se to momentálně stříhá. Ale zda je to poučné si nejsem jistý. Názory jsou na to poněkud rozporné.

J. Tyller se často ve své tvorbě obrací k postavě Dona Quijota. Toto je akvarel „Studie k Rosinantě, když byla ještě mladá“, k němuž namaloval dokonce několik olejových originálů.

Proč? Neodpovídá to historii?

Ne tak docela. Hus totiž nebyl upálen, ale frknul jim do Ameriky.

Kterou si sám pro sebe cestou objevil a Kolumbus ostrouhal?

Vždyť říkám, že je to blbost, ale západoevropští protestanti prý po tom skočí.

Že by? Doufejme, že naše děti pochopí tu humornou nadsázku a nenadělá jim to zmatek v dějepise. Takže tito zajímaví husité jsou vaše poslední animátorská práce, a co dál?

Nadále a velmi rád učím animaci na UM-PRUM. Předávám studentům své zkušenosti a oni mě na oplátku udržují v aktivitě a pouští mě do svého mladého světa.

Jste přísný pan profesor?

Ne, v tomto oboru to není nutné. Musíte dát talentu prostor a umožnit mu se vyvíjet v jeho originální podobě. Nemohu jim vnucovat své metody a názory, i kdyby byly stokrát prověřené.

Možná byste měl. Každoročně se zúčastňuji filmového festivalu ve Zlíně, protože coby malířka malují spolu s mnoha dalšími na filmové klapky,

které se pak v aukci prodávají a výtěžek je použit na absolventské filmy studentů zlínské filmařské školy. Když pak každý rok vidím, na co jsem i já nemalou částkou přispěla, tak se nestačím divit. Polovinu z promítaných filmů nerozumím a téměř všechny jsou oslavou osklivosti.

Také se pravidelně zúčastňuji festivalů animovaných filmů v Třeboni a v Teplicích a bohužel vám musím dát za pravdu. Z deseti filmů je snad jeden koukatelný. Většina jich je blbých, dlouhých a depresivních.

Čím to?

Trochu ty mladé omlouvám, protože jsou na to sami. Já svoje studenty nabádám, aby se spojili tři nebo čtyři a dělali na filmu spolu, protože na jednoho je to moc velký náklad, což se logicky odráží na kvalitě. Animovaný film byl vždy týmová práce.

Nechci se ptát, zda vás poslechnou, abychom nekončili tento rozhovor moc depresivně. Pojdme se raději přenést k vaší volné tvorbě. Vystavujete, prodáváte, kreslíte na zakázku, nebo ilustrujete?

Mohl bych dělat vše, o čem mluvíte, ale musím se přiznat, že už nerad pracuji pod tlakem. Kreslím si tady ve svém ateliéru na zahradě většinou jen podle své nálady a pro radost. Nechci si nechat tu svobodu vzít a znervóznit ji termíny a kšeftem. Kreslím si svět podle svého a je mi u toho dobře.

Tomu naprosto rozumím, a tak vám přeji hodně inspirace a radosti z tvorby, která je pro kreativního člověka přímo životní potřebou.

Hannah Bartíková

J. Tyller při práci.

Foto ze soukromého archivu

„Společně o hemofilii“

8. srpna byla slavnostně zahájena v Cukrárně Pohádka libčická zastávka putovní výstavy velkoplošných fotografií Radovana Šťastného. Protože byly fotografie pořízeny na našem Oranžovém hřišti, stalo se město Libčice spoluorganizátorem velmi působivé výstavy, která vznikla pod názvem „Společně o hemofilii“ za podpory občanského sdružení Hemojunior, společnosti Bayer a Českého svazu hemofiliků.

Z ohlasů účastníků vernisáže a návštěvníků výstavy usuzujeme, že fotografie chlapců, jejichž životní příběh spojuje nevyléčitelná krevní nemoc – porucha srážlivosti – působily spolu s písemnou výpovědí každého z nich pod fotkami velmi emotivně. Citlivou náladu v nás vyvolal i repertoár Andrey Formánkové, která si pro začátek svého vkusného hudebního vystoupení vybrala velmi příhodnou píseň o vztahu dítěte k matce, čímž nám hned v úvodu vehnala do očí slzy dojetí. Empatickou atmosféru podnítil svým projevem o štěstí života, důležitosti zdraví a lásky v rodině i pan starosta Pavel Bartoš, který jím výstavu otevřel. Zkušenosti paní Silvie Bereňové z Hemojunioru, jež je jeho zakladatelkou, nám vysvětlily potřebnost a skvělé výsledky tohoto chvályhodného občanského sdružení, které již od roku 2001 pomáhá rodičům a jejich dětem překlenout nezvratnou nástrahu osudu, učí chlapce žít s nemocí a vést plnohodnotný život.

Děkujeme Janě Gregorové, majitelce Cukrárny Pohádka za to, že již po několikáté přivedla Hemojunior do Libčic a těšíme se na další společnou akci, protože zrovna na vernisáži bylo s prezidentem AFK Zdeňkem Sedlákem předjednáno konání fotbalového turnaje. Přejme tedy všem dobré zdraví a těšme se na další setkání, tentokrát na fotbalovém hřišti v Letkách.

Hannah Bartíková

Výstava „21. srpen 1968“

20. srpna byla slavnostně otevřena výstava fotografií Bohumila Dobrovolského, které pořídil coby třiatřicetiletý amatérský fotograf v Praze 21. srpna 1968 při vpádu tzv. spřátelených armád do naší země.

Návštěvníci, kteří ji zhlédli, mi jistě dají za pravdu, že fotografie samotné, ale i nápaditá instalace, na které si autor nechal záležet, byla velmi působivou připomínkou jedné z nejtragičtějších chvílí historie naší země.

Věřím, že každému pamětníkovi při pohledu na ruské tanky obsazené ozbrojenými mladíčky, jež s překvapivou netečností ničily střed Prahy a najížděly na zaparkovaná auta, vyvstaly v mysli vlastní vzpomínky na osudný 21. srpen 1968.

Starosta města Pavel Bartoš výstavu zahájil, ocenil statečnost autora fotografií a vyzval jej k vyprávění osobních zážitků. Příjemným zpestřením zajímavých, ale ne zrovna šťastných vzpomínek, bylo hudební vystoupení Andrey Formánkové, v jejímž repertoáru nechyběla slavná píseň Marty Kubišové „Modlitba“, která vlivem politických událostí po roce 1968, kdy byla zakázaná, získala téměř na vlasteneckém významu.

Výstava byla 25. srpna pro veřejnost uzavřena, ale její instalace zůstává připravena pro návštěvu vyšších ročníků základní školy a bude včetně besedy s autorem sloužit jako zajímavý doplněk výuky dějepisu.

Hannah Bartíková

Více fotografií L. Tona najdete ve fotogalerii města na www.libehrad.cz.

B. Dobrovolský v akci.

FotoTon

PRO PŘÍZNIVCE HÁZENÉ

Oddíl házené zve všechny své fanoušky na domácí zápasy 2. ligy. Jako domácí palubovka poslouží opět sportovní areál Břve, kde naše „Áčko“ v minulé sezóně vybojovalo skvělé

3. místo za týmy Prahy 4 a Dvora Králové.

Na všechny domácí utkání bude vypraven autobus s odjezdem vždy v sobotu v 15:15 z náměstí.

Začátek zápasů pak bude v 17 hodin.

Rozpis zápasů v přiložené tabulce:

28. 9.	Praha 4	vítěz minulého ročníku 2. ligy
12. 10.	Slavia Praha	6. místo minulého ročníku
9. 11.	Jiskra Zruč	nováček soutěže
23. 11.	HC Kolín	10. místo minulého ročníku
7. 12.	Sokol Bělá	7. místo minulého ročníku

Více informací na klubových stránkách

www.sokolibcice.cz.

Hromosvody

- instalace
- opravy
- rekonstrukce
- včetně revize

Kontakt:

Jiří Pavlík, Roztoky

Tel: +420 732 801 699

Email: hromosvody.pavlik@seznam.cz

ŠPANĚLŠTINA A DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR

(7-15 let)

- ✓ 90min/1 týdně + koncerty
- ✓ výuka španělštiny formou písně
- ✓ vlastní zkušenost dětí s tradičními hudebními nástroji Jižní Ameriky
- ✓ originální hudební aranžmá pro sbor
- ✓ zajištěn hudební doprovod sboru

Repertoár:

latinsko-americké písně, česká a moravská lidová píseň

Lektoři: ERNESTO JAVIER BELTRÁN (kytara a hudební pedagogie, Státní pedagogická Univerzita, Bogotá Kolumbie)

MARIE NOVÁKOVÁ (hlasový pedagog, Pražská konzervatoř)

První lekce + informační setkání s rodiči 30. září 2013 v 17.00 h.

v ZŠ Libčice n/Vlt.

Kontakt: mob. 777 818 981

musicaembes@yahoo.es

maika@maika.cz

Vysoká úroveň sokolského aerobiku v Libčicích

Přistěhovala jsem se do Libčic před pouhými dvěma roky. Protože jsem vždycky hodně cvičila (vlastně dodnes předcvičuji v Praze), začala jsem se shánět po oddílech aerobiku, které bych mohla navštěvovat. Nedělala jsem si iluze - malé město, malá kvalita. Jaké však bylo moje překvapení, když jsem začala navštěvovat hodiny v sokolovně.

Nejvíce se mi líbil taneční step Ivy Štětkové - choreograficky obtížné cvičení, které ale na konci hodiny končí velkým potěšením z krásného „tance“ na stepu. Hodina zumbly pro mě byla velkou neznámou - zkusila jsem to však a pochopila, co na tom „ty holky“ vidí. Kromě báječné muziky a tanečních kroků jsem si ihned oblíbila cvičitelku Jiřinu Posledníkovou - profesionální, usměvavou a energickou. Za ni někdy zaskakovala Veronika Jandová - moc hezká mladá a pohybově nadaná slečna. Méně často jsem měla možnost zacvičit si na Marušku a na Janu - i na jejich hodinách však vládla příjemná atmosféra, všichni se potili a zkrátka „makali“.

Co mě ale nejvíce zarazilo, byl fakt, že to všechny cvičitelky dělají zadarmo! V dnešním světě, kde „zadarmo ani kuře nehrabe“, tyhle holky věnují svůj čas přípravě hodin, organizaci cvičení od nákupu CD hudby, ozvučení radiomagnetofonu v tělocvičně, přípravě pravidelných ročních sportovních aktivit a samotnému cvičení - to vše gratis. Já předcvičovala na mnoha místech, ale nikde jsem podobnou věc neviděla!

Sokol Libčice nad Vltavou od září opět pořádá pravidelné hodiny

Aerobiku,

stepaerobiku a zumbly

Přijďte si vylepšit postavu i kondici do libčické Sokolovny.

Začínáme v pondělí 2. září!

Pondělí	19.00-20.00	Choreografický step s Ivou
	20.00-21.00	High impact aerobic + posilování s Hankou
Středa	16.00-16.55	Všestrannost + hry - cvičení pro předškoláky s Janou
	17.00-18.00	Aerobik, step, míče, zumba - aerobní cvičení pro dívky od 6-12 let - s Veronikou
	18.00-19.00	Kondiční cvičení (jednoduchý aerobik a posilování) s Marií nebo Cvičení na míčích s Janou
	19.00-20.00	Zumba s Veronikou nebo Taneční Step + posilování s Ivou

Členové Sokola mají vstup zdarma! Pro ostatní dospělá za 60,- Kč za hodinu a pro děti pouze za 40,- Kč. Info: 602858490

Na vaši účast se těší Iva, Marie, Veronika, Jana a Hanka.

Za tohle a za to, že mi cvičení v sokolovně pomohlo zhubnout po porodu do původní formy, patří všem těmto cvičitelkám (obzvlášť Ivě jako hlavní organizátorce) můj dík. A nepochybně nejen můj. A protože jedna ze cvičitelek odchází na mateřskou, mám možnost se do této aktivity, dělané jen a jen pro radost a pro ostatní, zapojit. Všechny holky a ženy, které na sobě chtějí trochu zapracovat, získat lepší kondici a cítit se prostě lépe, zvu na pravidelné pondělní a středeční cvičení do sokolovny. Kromě různých druhů cvičení tam na vás čeká fajn partička holek, které společně podnikají i leccjaké další aktivity.

Hanka Turini

Otázka pro veterináře:

CO NA BOLAVÉ UŠI?

Zejména v letním období je u psů onemocnění uší poměrně časté. Jak to poznáte? Jestliže váš pes často třepe hlavou, škrábe se pacou za uchem, naklání hlavu na stranu, dává najevo bolest a teče mu z ucha tmavý výtok, jedná se s největší pravděpodobností o zánět zvukovodu, jehož příčiny jsou různé. Může jej zapříčinit osina, paraziti, bakterie, kvasinky, též alergické reakce nebo hormonální poruchy nebo i voda, která do uší nateče při plavání.

Klasický bakteriální nebo kvasinkový zánět se vyvíjí pomalu a většinou jej na samém začátku nezaregistrujete. Obvykle jej zjistíte, až když se z uší valí nepříjemný zápach, zvíře neustále třese hlavou a drbe se za uchem. Nastane-li však náhlá změna v chování psa, který byl ráno v pořádku a večer třepe hlavou, projevuje bolest a naklání hlavu na stranu, znamená to s největší pravděpodobností, že má v uchu cizí předmět. V létě je to nejčastěji osina. V žádném případě se ji nesnažte vytáhnout sami. Nevyplachujte ucho a už vůbec do něj nestrkejte vatové tyčinky, protože byste takovým neodborným zásahem mohli psovi propíchnout bubínek a přivodit mu zánět středního ucha. Raději okamžitě vyhledejte odbornou pomoc a nechte osinu pejskovi vytáhnout u veterináře pinzetou.

U koček, hlavně u kočátků, je nejčastějším problémem uší ušní svrab. Kotě se drbe kolem uší a ve zvukovodu je patrný většinou černý a suchý maz. Že se jedná o onemocnění ucha, si potvrdíte tím, že když kočce třete ucho, začne zvedat pánev a šlapat nohama jako na kole. Evidentně se jí to nelíbí. Léčí se to aplikováním speciálních přípravků podobných těm, jaké se dávají proti blechám a klíšťatům.

V poslední době často přichází do mé ordinace zvířata se zarudlými

ušima, ale zvukovod je bez příznaků zánětu. Jedná se obvykle o alergickou reakci na nejrůznější pamlsky, která obsahují barviva nebo dochucovadla. Většinou po vysazení těchto tzv. dobrot příznaky samy vymizí. U infekčních zánětů se však musí nasadit antibiotické kapky.

Jak lze onemocnění uší předcházet? Pravidelnou kontrolou, případně správným čištěním. U uší ale platí zásada, že pokud jsou zdravé, tak je lepší do nich vůbec nezasahovat.

Na čištění používejte samočisticí preparáty, které šetrně rozpouští ušní maz, což se vyplatí dělat každý týden zejména u plemen s nadměrnou tvorbou ušního mazu, jako jsou kokršpanělé, pudlíci nebo psi-plavci.

Pudlům a teriérům často nadměrně zarůstají zvukovody chloupky. Pokud to není nutné, radím nechat to v klidu a jednou za čas s tím zajít k veterináři, který vytrhá chloupky odborně a šetrně zajistí, aby ucho mělo dostatečnou cirkulaci vzduchu ve zvukovodu.

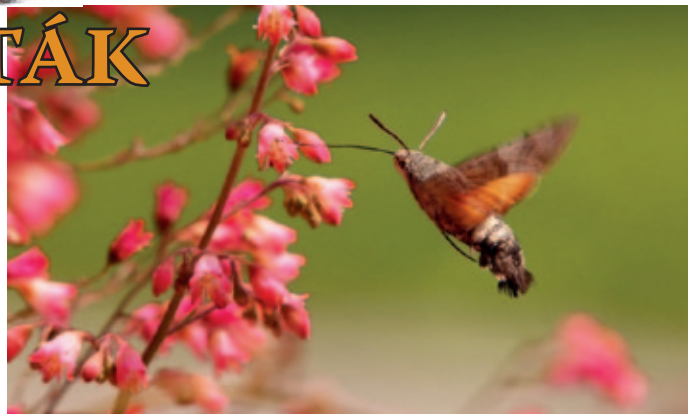
MVDr. Július Punka

MOTÝL NEBO PTÁK

Možná i ve vaší rodině došlo v srpnových dnech na zahradě či balkónu ke sporu, zda ten tvor, který svým dlouhým zahnutým sosákem popíjí nektar z vašich muškátů, je motýl, či kolibřík. „Kolibřík?

Nesmysl, kde by se tu vzal? Ten je určitě větší. Ale kolibřík je přeci nejmenší pták na světě! Že by to tedy byl fakt kolibřík? Také má takový dlouhý zahnutý zobáček a také tak rychle třepetá křídly, že dokáže v letu zastavit jako helikoptéra. Jako jediný pták na světě umí i couvat. Jenže kolibřík je proti tady tomu barevnější. Říká se mu „létající drahokam...“ Tak nějak podobně se zřejmě odvíjí debata v rodinách, kde kusé informace z přírodopisu mohou být zdrojem nekonečných sporů. Tomu ale teď právě uděláme rázný konec. Pomohou nám k tomu srovnávací fotografie a moudrá encyklopedie. Co to tedy bylo? Jedná se o kolibříka, ale v hmyzím provedení. Přesně řečeno, je to Dlouhozobka svízelová (*Macroglossum stellatarum*), která patří do čeledi lišajovitých motýlů. Stejně jako kolibřík, s kterým si ji lidé často pletou, dokáže za rychlého mávání křídly, které mají rozpětí cca 5 cm, ve vzduchu zaparkovat a loknout si sladkého nektaru, který saje z květů na loukách, v zahradách, parcích i balkónech. Prostě všude tam, kam svým dlouhým zatahovacím sosákem dosáhne. Ne nadarmo se její latinské pojmenování *Macroglossum* překládá jako „velkojazyčná“. Dlouhozobky přilétají do Evropy začátkem léta a nakladou zde vajíčka, z nichž se vylíhnou zelené housenky s bílými podélnými pruhy. Ty se po dvaceti dnech života, nejčastěji na svízeli, zakuklí a záhy se z nich zrodí mladé dlouhozobky,

kteří se od srpna do pozdního podzimu věnují pití nektaru, aby se dostatečně posílily na dlouhou cestu na jih. Evidentně to berou přes Libčice, aby se k nám zase v létě vrátily. Takže je to jasné? Dlouhozobka je hmyz a kolibřík pták. Dlouhozobka je menší a tlustější, kolibřík větší a štíhlejší. Dlouhozobka má teleskopický sosák, kolibřík neteleskopický zobák. Dlouhozobka se kuklí z kukly, kolibřík se klube z vaječ. Dlouhozobka je chlupatá, kolibřík opeřený. Dlouhozobka má čtyři křídla, kolibřík jen dvě. Dlouhozobka je nudně hnědooranžová, kolibřík nápadně zbarvený. Oběma chutná nektar a oba jsou bez pochyb pozoruhodnými bytostmi naší fauny.

Hannah Bartíková

Memoriál Jardy Gruncla a sokolů zakládajících

Závod v olympijském šplhu a šplhu o tyči se koná 7. 9. 2013 od 9 hodin v areálu libčického koupaliště. V přestávkách vystoupí: Fitforma Martiny Dvořákové s ukázkou step aerobiku s tyčemi a děti místního Sokola se cvičením na trampolíně.

Přijďte podpořit libčické borce – budete svědky vrcholných výkonů. **Jarda Novák, náčelník odboru všetrannosti**

RESTAURACE UNÁDRAŽÍ – LIBČICE N/VLT

NOVĚ ROZVOZY VEČERNÍCH MENÝ!

- Každý čtvrtek, pátek a sobotu 19.00 – 23.00
- Možno objednat na tel. 608 575 961
- Vozíme po Libčicích n/Vlt **zdarma!**
- S příplatkem 50,- Kč – Velké Přilepy, Úholičky, Kralupy n/Vlt, Tursko

CENÍK

Burger MC Polda 99,-

(150g pečlivě vybraného amerického hovězího se zeleninou, slaninou a sýrem)

Kuřecí sandwich 79,-

(Kuřecí fileť na plátky s fresh zeleninou a sýrem v sendviči)

Quesadilla 8ks 79,-

(Mexické pšeničné tortilly plněné sýrem, slaninou a kukuřicí)

Nachos se salsou 49,-

(Další pokrm z mexické kuchyně: domácí tortillové chipsy s pikantní omáčkou)

OTEVÍRACÍ DOBA:

PO – PÁ 11:30 – 16:00 obědové menu dle denní nabídky

ST – SO 19:00 – 00:00 ST Bar, ČT – SO večerní menu + rozvozy do 23:00

OBČANSKÝ ZÁKONÍK I. - DĚDICTVÍ

Vážení čtenáři, jak jsem slíbil, zahajujeme I. část exkurze do nového zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který by měl být účinný od 1. ledna 2014.

Dříve než se rozejdeme o velkých změnách v dědictví, rád bych zde uvedl něco ke svobodě versus velké právní nejistotě, kterou s sebou tento občanský zákoník přináší. Není žádným tajemstvím, že právníká veřejnost je rozdělena na dva tábory, které se přou, zda nová úprava občanského zákoníku přinese lidem větší svobodu při zařizování vlastních záležitostí, například při úpravě osobního stavu, v oblasti nakládání s vlastním majetkem nebo při uzavírání smluv. Větší volnost svobodného jednání zákoník přináší např. prostřednictvím pojmu „dobré mravy“, „veřejný pořádek“ nebo „práva ostatních osob“. Avšak podle řady advokátů a notářů přinese nová právní úprava také velkou nejistotu. To zejména kvůli novým pojmům a faktu, že dosavadní judikáty pozbudou platnosti. Právní nejistota bude také spojena s výkladem právě takových neurčitých pojmů, jakým jsou „dobré mravy“, kdy o jejich přesném významu bude muset v případě sporu rozhodnout soud. S ohledem na skutečnost, že jsme smrtelní, zvolil jsem téma dědictví, které dnem účinnosti nového občanského zákoníku zasáhne revoluční změny.

S trochou černého humoru se dá říci, že v dnešní době má člověk po smrti poměrně svázané ruce. Zejména máte-li děti. Pokud jste majetky nerozdali ještě za života, může se stát, že váš psí miláček skončí v nejlepším případě v útulku pro opuštěná zvířata. Nařizovat toho totiž svým potomkům po smrti moc nemůžete, resp. můžete, ale oni si z toho nemusí nic moc dělat.

Současná právní úprava dědictví je naprosto nedostatečná, protože nedává zůstaviteli téměř žádný manévrovací prostor. To se novou právní úpravou mění a zůstavitelé budou moci zavázat dědice k plnění různých příkazů a podmínek. Budou-li chtít dědicové dědictví získat, budou muset vaše přání splnit.

Je třeba si všimnout přechodného období na platnost nového zákona. V tomto případě to znamená, že vypořádání dědictví závěti sepsané v roce 2013 podle nového zákona, jejíž autor však zemře ještě v roce 2013, se bude řídit starým občanským zákoníkem, platným do konce roku 2013.

Nový občanský zákoník obsahuje první zásadní novinku, která spočívá v tom, že od roku 2014 lze závěť uzavřít i ústně – a to formou tzv. privilegované závěti, kterou mohou využít pouze lidé, kteří si nemohou v dané situaci pořídit závěť obvyklým způsobem. Ocitnou se v situaci ohrožení života, např. při živelné pohromě, ve válce nebo při autonehodě. Privilegovaná závěť podle nového občanského zákoníku zná tři typy, které mají omezenou platnost:

- Závěť ústní před třemi svědky (platnost na dva týdny)
- Závěť zaznamenaná starostou obce, na jejímž území se zůstavitel nalézá (platnost na tři měsíce)
- Závěť pořízená na palubě námořního plavidla, letadla, ve válce před velitelem vojenské jednotky armády České republiky (platnost na tři měsíce).

JUDr. Petr Miňovský

Společnost SECURITAS ČR s.r.o. přijme zaměstnance na pozici
BEZPEČNOSTNÍ PRACOVNÍK
pro objekt v Řeži (Praha východ).

Požadujeme: Zbrojní průkaz skupiny D, E, profesní kvalifikace strážný, trestní bezúhonnost, zdravotní způsobilost, odpovědnost, samostatnost a spolehlivost, ochotu požádat si NBÚ o prověrku.

Nabízíme: odpovídající finanční ohodnocení, ošatné, dopravné, pracovní poměr na dobu neurčitou, perspektivní zaměstnání, zázemí stabilního zaměstnavatele, možnost kariérního a mzdového růstu.

Kontakt: Štěpán Bálek, tel: 800 880 838, Po-Pá 09:00-15:00
e-mail: stepan.balek@securitas.cz

SECURITAS ČR s.r.o., Pod Pekárnami 878/2, 190 00 Praha 9
www.securitas.cz

REALITNÍ KANCELÁŘ

Zajistí odborný prodej a převod
vaší nemovitosti. Tržní odhady.

Kontakt: mobil 602 219 876

E-mail: info@realityservice.cz

Web: www.realityservice.cz

Prodám dvoje vchodové plastové dveře
v barvě bílé a zlatý dub.

Dále nabízím plechové dveře do stávající zárubně a kompletní
oplocení - bránu, branku a pletivo. Vše nové z neuskutečněné stavby.
Dopravu zajistím. Tel.: 777 106 709

RIZIKOVÉ KÁCENÍ STROMŮ, PROŘEZY STROMŮ

Filip Jarušek, tel.: 606 567 274

WWW.SPORTGROUPCZ.COM

PROFESIONÁLNÍ PÉČE O
manuálně pracující
sportovce a děti

NEJROZUMNĚJŠÍ INVESTICE
JE
INVESTICE DO SVÉHO ZDRAVÍ

Ondřej Veszelei
Sport Group CZ s.r.o.
(+420) 731 523 748

ondrej.veszelei@seznam.cz

SportGroupCZ
OCHRANA ZDRAVÍ SPORTOVců

MODERNÍ STAVEBNÍ TECHNOLOGIE

velkoobchod - maloobchod

Materiály pro:

Obkladače a bazénáře • Podlaháře • Fasádníky
Zateplovací systémy

FASÁDNÍ STUDIO ■ ■ **BASF**

Minická 635, areál barvy laky, Kralupy n. Vlt.

Mob.: 776 862 286, E-mail: objednavky@quickchem.cz www.quickchem.cz

www.autohouser.cz

PNEUSERVIS

Přílepská 1233 Roztoky

Prodej pneumatik a disků všech značek, typů a rozměrů. Auto, moto, nákladní, stavební, hobby, speciální. Provádíme odbornou montáž a opravy pneu na nejmodernějších strojích s nejmodernějšími technologiemi. Odborná konzultace při výběru nabízeného zboží. Nabízíme uskladnění i kompletních sad kol a jejich servis. Prodej příslušenství. Přímé zastoupení prémiových značek pneumatik a disků.

KONTAKT:

Lumír Novotný, 7741153334,

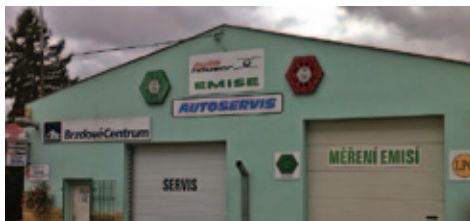
lumir.novotny@autohouser.cz

Petr Houser, 731151335,

petr.houser@autohouser.cz

Bohumil Houser, 731151341,

prodej a servis 220911128,

AUTOSERVIS

Přílepská 1707 Roztoky

Zajistíme pro vás STK včetně měření EMISÍ. Opravy vozů všech značek. Mechanické opravy, autoelektrika, servisní prohlídky po najetých kilometrech, výměny olejů, diagnostika, výměny čelních i ostatních skel, servis klimatizace a dezinfekce ozonem, montáž příslušenství a zabezpečení vozů, opravy brzd, výměny výfuků, opravy podvozků, výměny tlumičů pérování a další. Zajistíme pro vás opravu havarovaného vozu včetně kompletního zastupování v jednání s pojišťovnou. Seřídíme geometrii vašeho vozu na nejmodernějším 3D zařízení. Zapůjčení náhradního vozu.

KONTAKT:

Josef Čížkovský, 731151334

Miroslav Vejhora, 731862462

STK EMISE, 233910042

servis@autohouser.cz

AUTODÍLY

Přílepská 1233 Roztoky

Velkoobchod a maloobchod. Prodáváme široký sortiment náhradních dílů na většinu automobilů ve spolupráci se značkovými i neznačkovými dodavateli. Naši hlavní dodavatelé jsou: AUTO KELLY, APM, ACI, AUTO ŠTANGL, ELIT, AUTO CORA, PART-SPOINT, AUTO BENEX, SPEI SERVIS, STU-ALARM a další. Po dohodě zajistíme i originální náhradní díly. Samozřejmě je dovoz až do vaší dílny.

KONTAKT:

Martin Franc, 739465534,

martin.franc@autohouser.cz

Tomáš Kukelka, 731151337

Jan Kratochvíl, 731151343

Malá rodinná cukrárna kavárenského typu v Libčicích nad Vltavou

**láká k příjemnému posezení pro dospělé
i rodiče s malými dětmi.**

NABÍZÍME:

Dorty, zákusky, minidezerty, koláčky a maxi palačinky vlastní výroby

Mléčné koktejly pro děti i míchané nápoje pro dospělé

Zmrzlinu různých druhů i barev

15 druhů kávy a pestrý výběr čajů včetně speciálního pečeného

Širokou nabídku nealko nápojů

NA OBJEDNÁVKU PEČEME:

Originální narozeninové či svatební dorty dle vašich představ a předloh
Zdobení ručně vyřezáváme z marcipánu a vykreslujeme potravinářskými barvami

ZAJIŠŤUJEME:

Kompletní sladké občerstvení na svatby, firemní akce či rodinné oslavy

POŘÁDÁME:

Dětské narozeninové party i rodinné oslavy včetně výzdoby interiéru i slané rautu

Zakládáme si na originalitě všech našich výrobků z poctivých surovin

Přijďte ochutnat, vydrží u nás i ti nejmenší,

pro které máme k dispozici hernu a dětské hřiště na dohled

Vaše spokojenost a rozzářené dětské oči jsou nám vším!

www.cukrarnapohadka.cz

janagregrova@seznam.cz

777 513 536, 777 035 186

Hřbitovní 735
Libčice nad Vltavou